

Er is een kindje geboren...

„Erik, zeur niet zo, als moeder zegt dat we naar bed moeten,” zegt Marijke. „Je kunt best meteen opruimen!”

„Waarom?” vraagt Erik.

„Daarom,” zegt Marijke.

Erik vindt het juist zo moeilijk om op te houden met spelen.

„Maar waarom dan?” vraagt Erik opnieuw.

„Omdat moeder ons beloofd heeft vanavond een héél mooi verhaal te vertellen,” antwoordt Marijke.

„Waar zou het over zijn?” vraagt Erik, ineens nieuwsgierig. „’t Kan niks meer over Sinterklaas zijn, want die is alweer naar Spanje vertrokken.”

„Jô, ’t is vast een kerstverhaal,” antwoordt Marijke. „Het is immers gauw Kerst!”

„O ja, ik heb de kerstbomen al op de markt gezien.”

„Ik wou dat het al bedtijd was. Moeder vertelt altijd zo fijn, veel mooier dan juf.”

„Ik wil nog helemaal niet naar bed,” moppert Erik.

„Ik ga naar moeder toe,” zegt Marijke. „Ik vind onze Petertje zo lief. En jij?”

„Ik ook.”

„Ga je dan mee?”

„Nee, ik blijf spelen.”

Marijke gaat naar moeder toe, die juist Petertje uit zijn wieg heeft gehaald om hem te helpen. „Mag ik hem eventjes vasthouden, moeder?”

„Dat mag best, maar voorzichtig hoor!”

Marijke strekt haar armen uit en met een rood hoofd van inspanning houdt ze Petertje vast. Wat is hij lief!

„O moeder, hij heeft vast honger, hij hapt aldoor met zijn mondje,” zegt Marijke.

„Geef hem dan maar gauw, dan help ik eerst hem en daarna komen jullie aan de beurt.”

„Vertelt u ons dan dat mooie verhaal, dat u ons beloofd hebt?”

„Natuurlijk! Dat was ik niet vergeten. Help me maar even en geef me de luiers en de poederbus aan,” zegt moeder.

Marijke vindt het heerlijk om moeder te helpen, dan schiet meteen de tijd vlug op. Als Petertje verschoond is en zijn buikje vol heeft gedronken, ligt hij tevreden in zijn wieg.

„Dag kleine burgemeester,” zegt moeder.

„Waarom zegt u dat?” vraagt Marijke.

„Zo maar voor de grap en omdat ik het zo’n lief tevreden kereltje vind!”

Marijke staat nog even bij hem.

Erik komt binnen. Erik, die altijd zo wild is, loopt nu zachtjes. Op zijn tenen gaat hij naar de wieg en samen met Marijke kijkt hij naar Petertje.

„Zullen we doen wie het eerst uitgekleeft is?” vraagt moeder. „Wie het eerst uitgekleeft is wordt het eerst gewassen. En als jullie dan schoon in jullie bedje liggen, vertel ik het verhaal.”

Nu haasten ze zich. Erik wint het!

Terwijl moeder nog met Marijke bezig is, begint ze vast te vertellen.

„’t Is een verhaal, dat héél, héél lang geleden gebeurd is.”

„Is 't het kerstverhaal?“ vraagt Marijke. „Maar dat kennen we toch!“
„Dat kan wel. Maar ik vind het zo mooi, dat ik het ieder jaar weer opnieuw moet vertellen. En nu is het nog wel geen Kerstmis, maar dan hebben we een hele tijd om er samen over te denken.“

„Vertel nu maar,“ bromt Erik.

„Bijna twee duizend jaar geleden waren er een man en een vrouw. Zij heetten Jozef en Maria. Maria verwacht een kindje. Jozef en Maria zijn heel blij. Weet jullie nog wel dat vader en moeder ook zo gelukkig waren toen ze wisten dat Petertje zou komen? En waar gingen we toen voor zorgen? We gingen de wieg van zolder halen, we gingen kleertjes maken . . .“

„O moeder,“ valt Marijke in de rede, „weet u wel dat ik alles zo klein vond en dat u toen vertelde dat Erik en ik ook zo klein zijn geweest? Dat vonden we erg gek!“

Moeder knikt. Ze gaat verder.

„Maar Jozef en Maria weten ook nog een geheim. Het kindje dat geboren zal worden, zal de Zoon van God zijn. Maria kan het niet begrijpen, haar kindje de Zoon van God! Zij en Jozef zijn zo gelukkig!“

Over het land waar Jozef en Maria wonen regeert een boze keizer. Hij wil hebben dat alle mensen naar de stad of het dorp gaan waar hun ouders geboren zijn en daar moeten ze hun naam opgeven. Want de keizer wil weten hoe alle mensen heten en over hoeveel mensen hij wel de macht heeft! Het is een trotse keizer!

Jozef en Maria gaan ook op weg. Ze moeten helemaal naar Bethlehem. Eerst waren ze zo blij, maar nu zijn ze verdrietig. Ze kunnen niets klaarmaken voor hun kindje. En de weg is zo lang. Maria wordt heel moe.

Want in die tijd waren er geen treinen of auto's. De mensen moesten lopen en alleen de heel rijken konden op een kameel of ezel reizen. Jozef en Maria waren eenvoudige mensen. Jozef was timmerman.“

„Onze timmerman rijdt in een auto,“ bromt Erik.

Moeder moet even lachen. Ze gaat weer verder.

„Jozef neemt Maria bij de hand en troost haar en zegt:

„In de verte zie ik al de huizen van Bethlehem. We zijn er nu gauw.“

„Ik ben zo erg moe,“ zegt Maria, „als we in de stad zijn, gaan we dan gauw rusten?“

„Daar zal ik voor zorgen,“ zegt Jozef.

Stil lopen ze verder.

Daar zijn de eerste huizen al.“

„Zijn het flats?“ vraagt Erik.

„Val moeder toch niet aldoor in de redel!“ zegt Marijke boos.

Moeder gaat verder.

„Ik ga dadelijk naar een herberg zoeken, waar we vannacht slapen kunnen,“ zegt Jozef.

„O, wat verlang ik daarnaar,“ zucht Maria.

„Daar zie ik een groot gebouw, ik ga even vragen,“ zegt Jozef.

„Heeft u voor mij en mijn vrouw een plaatsje voor de nacht? We zijn zo moe en we komen van ver.“

„Nee, alles is vol.“

Jozef en Maria kijken elkaar aan.

„Kom,“ troost Jozef, „we proberen verderop, ga maar mee.“

Maar o, nergens is er plaats, overal zijn al mensen. En die mensen kijken niet eens naar Jozef en Maria en ze zien niet dat Maria zo moe is.

Eindelijk, aan de buitenkant van de stad, bij de allerlaatste herberg, worden ze binnengelaten.

Nee, er is ook geen plaats, maar ze mogen dan wel in de stal bij de dieren. Wat zijn ze gelukkig!

Jozef maakt van stro een bed voor Maria en daar gaan ze op slapen. Ze zijn moe, maar toch nog altijd blij. Want ze weten iets dat niemand weet!“

„Erik,“ zegt moeder, „luister je nog of zal ik morgen verder vertellen?“

„Verder vertellen!“ zeggen Erik en Marijke bijna tegelijk.

„Het is nacht en het is heel, heel stil en donker buiten. Ergens in de verte brandt een klein vuur, daar slapen de herders; één is er wakker, die past op de schapen. De schapen slapen ook. Maar wat gebeurt daar? Waar komt opeens dat schitterende licht vandaan?“

De herder, die waakt, maakt de andere herders wakker.

Wat zien ze als ze de slaap uit hun ogen wrijven?

Midden in dat schitterende licht staat een engel. Wat schrikken de herders! Maar de engel zegt:

„U moet niet schrikken. Ik kom u iets heel moois vertellen: de Heer Jezus is geboren in gindse stal, waarboven die heldere ster staat. Ga maar kijken!“

Er komen steeds meer engelen. Ze beginnen te zingen: Ere zij God!

De herders kijken elkaar aan. Dan knikken ze elkaar toe en zeggen: 'we gaan naar die stal!'

In die stal, waarboven die prachtige ster flonkert, zijn Jozef en Maria. Maria houdt in haar armen een klein jongetje, haar kindje.

Maar . . . ze hebben geen kleertjes en waar moeten ze het kindje in leggen? Ze zijn in een stal.

In de hoek van de stal vindt Jozef wat doeken en daar wikkelt Maria haar kindje in. Jozef maakt de voederbak van de dieren leeg, legt er stro in en dat is zijn wiegje.

Dat kindje, de Zoon van God, heeft niets."

„Moeder!"

Moeder schrikt even. Ze dacht dat Erik al in slaap was; hij lag zo diep onder de dekens en verroerde zich niet.

„Moeder!"

„Ja Erik."

„Pak al mijn kleren maar van de stoel en geef die aan de Heer Jezus. Ik heb nog andere kleren genoeg. Doet u het nu meteen?"

„Erik, wat lief van je!"

„De Heer Jezus heeft toch niets en ik heb zo veel! En u moet ook vooral van Petertje geven, die kleertjes zijn het eerst nodig. Koop dan maar nieuwe kleertjes voor Peter uit mijn spaarpot."

„Erik," zegt moeder zacht.

Ze zijn alle drie stil.

„Ik ben er zo blij om, dat je iets van jezelf weggeven kunt, Erik. Want de Heer Jezus heeft alles voor ons gegeven; daarover vertel ik je later meer. Geven maakt alleen maar blij. Morgen vertel ik verder. We gaan nu slapen, en morgen gaan we bedenken wat we weg kunnen geven aan kleertjes of aan speelgoed. En daar maken we een mooi kerstpak van voor een arm kindje."

„Ja," fluistert Marijke, „wij hebben nu ook samen een geheim."

Moeder zegt haar kinderen goedenacht en gaat zacht de kamer uit.